

Türkiye İşçi Partisi
Genel Merkezi
Ankara, Caddesi No: 40
Istanbul

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı
Mehmet Ali Aybar, Atatürk'ün 26. cı
ölüm yıldönümü münasebetiyle şu
mesajı yayınlamıştır:

Bugün gene milletçe büyük Atatürk'ü anıyoruz. Ölümünün 26. cı yıldönümü. Hepimizin kafası, yüreği O'nunla dolu. Atatürk'e bağlılığımızı gene türlü biçimlerde dile getireceğiz. Bu bağlılık gösterilerinin hemen hepsi, duygusal söylemlerden ibaret kalacaktır. Ve Atatürkçülüğü taştırmış olanların, bu konuda en ileri gittikleri, en aşırı övgülerin onlardan geldiği görülecektir. Gene. Oysa O'nun öğretisine en çok muhtaç olduğumuz şu günlerde hele, Atatürk'ü yüreğimizle olduğu kadar, hattâ daha çok kafamızla sevmeliyiz.

Şüphesiz Kurtuluş Savaşı Türkiye'ye dönmek, hamle yapmak için bize sağlam dayanaklar kazandıracaktır. Ancak bu dönüşün gerçekten bir aşama olabilmesi için, Kurtuluş Savaşı Türkiye'ni bilimsel bir gözle eleştirmek, Kurtuluş Savaşı Türkiye'nden bugüne, bugünkü Türkiye'ye neden, nasıl geldiğini gün ışığına çıkarmak gerekiyor. Yani Kurtuluş Savaşı Türkiye'nin yapısındaki bu ters gelişmeye imkan vermiş olan boşlukları ortaya koymak,,

Atatürk gibi akılcı, gerçekçi ve ilerici büyük bir insana bağlılığımızı, saygı ve sevgimizi göstermenin biricik yolu, Kurtuluş Savaşı yılları ile sonraki yılları eleştirerek karşılaştırmak ve böylece halkımızın iktidara gelmesine hizmet edecek maddi ve fikri araçları meydana getirmektir. O'nun bu büyük ülküsünü gerçekleştirmek için göstereceğimiz çabalarladır ki, Atatürk'e bağlılığımızı ancak ispat edebileceğimize inanıyorum.

Atatürk Birinci Dünya Savaşından sonra yeni bir çağın başladığını görebilmiş sayılı insanlardan biridir.

Kurtuluş Savaşımız bambaşka bir savaştı. Hiç bir yerden emir almadan, hatta Padişahın buyruklarına, şeyhülislamın fetvalarına karşı koyarak, silaha sarılan halkımız, yalnız yurdu işgal eden düşmanla değil, aynı zamanda dünyada kurulu zulüm ve istibdat düzeniyle, yani kapitalizm ve emperyalizmle savaşıyordu. Ve böylece bütün esir milletlere kurtuluş yolunu açıyordu.

Atatürk Kurtuluş Savaşımızın ta başlarında şöyle konuşuyordu :

"Dünyadaki hadisei ahirenin, Harbi Umuminin intibahı yalnız Rusya'da, Türkiye'de değildir. Bütün beşeriyetin zihniyetinde mühim intibalar hasıl cylemiştir.... İnsanlığa müteveccih fikir hareketi ergeç muvaffak olacaktır. Bütün mazlum milletler zalimleri bir gün mahv ve nâbut edecektir. O zaman dünya yüzünden zalim ve mazlum kelimeleri kalkacak, insanlık kendisine yakışan bir haleti ictimaiyeye mazhar olacaktır. Bizim milletlerimiz o zaman, bu gayeye vasıl olan milletler arasındaki takaddümiyle cidden iftihar edecektir. Bugün aralarında tecanüs bulunduğunu gördüğümüz devletler mazlumlari daha sıkı zinciri esarete bulundurmak ve bu suretle onların emeklerinden ettikleri istifadelerle zevklerini tatmin cylemek için aralarında bir çok muahedeler yapmışlardır. Fakat bu muahedeler, kıymeti olmayan birer kâğıt parçasından başka bir şey değildir. Hakka tecavüzü tazammun eden kâğıtların azimkâr milletlerin üzerinde hiç bir tesiri olmayacaktır. Milletlerimiz ancak bunlari parçalamakla saadeti beşeriyenin kabil olacağına iman etmişlerdir. Bu, kendileri için bir saadettir."

Atatürk, olayların karmaşıklığı arasında insanlık tarihinin bu gelişmesini bilinçle kavramış bir dahi olarak, Kurtuluş Savaşımızı bu kavrayış ve anlayışla zafere ulaştırmış, yeni Türkiye'nin politikasını bu anlayış içinde çizmiştir.

Kapitalizm ve emperyalizme karşı koyan halkçı bir devlet anlayışı, Atatürk'ün politik felsefesinin özünü teşkil eder. Emperyalizm ve kapitalizmin saldırılarından korunmayı hedef aldığı için Atatürk'ün dış politikası, aynı amaç peşinde olan Sovyetler Birliği ile samimi dostluk-kurulması esasına dayanmıştır. Kurtuluş Savaşı yıllarından başlayarak Atatürk ölene kadar devam eden bu karşılıklı güven, saygı ve çıkarlarda mutabakata dayanan dış politika, yıllarca sonra ortaya atılacak "barış içinde bir arada yaşama" ilkesinin ilk uygulamasıdır.

Yaptığı bütün işlerde halk sevgisi Atatürk'e yol göstermiştir: devrimcilik, laiklik, milliyetçilik, cumhuriyetçilik, hatta kısmen devletçilik ilkeleri hep halka hizmet ve halkı orta çağ karanlıklarından kurtarmak amacını gütmüştür.

Ama ne var ki, bütün bu işler yukardan aşağı bir halkçılıkla, yani halk yurt işleri yönetimine doğrudan doğruya katılmadan başarılamazdı. Kurtuluş Savaşı'nın yapısındaki boşluk işte buradadır. Fakat hemen şunu da söyleyelim ki, kurtuluş yıllarında emekçi halkımız politik bilince henüz kavuşmuş da değildi. Politik bir teşkilât halinde iktidara adaylığını koymamıştı.

Bu boşluğu Atatürk, Sovyet örneğini kullanmadan, haklı olarak Türkiye'ye özgü bir yöntemle doldurmak istemiştir; halkçılık ilkesini ortaya atmıştır. Kurduğu partiye Halk Partisi adını vermesi, halkı uyarmak, uyandırmak isteğinin en açık delilidir. Ancak halkçılık ilkesinin önceleri kabul edilen emek esası bir yana bırakılarak tanımlanması ve özellikle Atatürk'ün etrafındaki yönetici kadronun sınıf yapısından gelen karşı koymalar, bu boşluğun doldurulmasına engel olmuştur.

Emek esasına dayanan halkçılık ilkesi saklı tutulmuş olsaydı, halkın yürütümüne doğrudan doğruya katılıp denetlediği emekten yana planlı bir devletçilik sistemi uygulanır ve başta toprak reformu olmak üzere, köklü dönüşümler yapılarak toplumun temel yapısı değiştirilirdi. Bunlardan hiç biri olmadı. Böylece Kurtuluş Savaşı Türkiye'si sonradan kendi kendisiyle gelişmeye düğerek bizi bugünkü Türkiye'ye getirecek olan olumsuz akım başladı.

44 yıl sonra bugün Türkiye bağımlı bir devlet olmuştur. Yeniden kapitalizm ve emperyalizmin etkisi altına girmiştir.

Atatürk'ün 26ıncı ölüm yıldönümü, bir yeniden uyanışın başlangıcı olmalıdır. Bu uyanış bize Atatürk'ün halkçı politik felsefesini en saf şekli ile canlandırmak ve günümüzün şartları içinde uygulamak uyanıklığını ve cesaretini vermelidir.

O'nun eserini akıl ve bilim ışığında yaşatmak gerekiyor. Bu kutsal işi emekçi halkımızla ona kopmaz bağlarla bağlanacak olan toplumcu aydınların, gerçek Atatürkçülerin yaratıcı işbirliği başaracaktır.

Mutlu güzel yarınlar Türk halkınındır.